Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **DIRECTIVA 2003/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 13 octombrie 2003

de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

(JO L 275, 25.10.2003, p. 32)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 2004/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 2004	L 338	18	13.11.2004
►**M2**	Directiva 2008/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008	L 8	3	13.1.2009
►**M3**	Regulamentul (CE) nr. 219/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009	L 87	109	31.3.2009

▼B

DIRECTIVA 2003/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 13 octombrie 2003

de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([3]),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([4]),

întrucât:

(1) Cartea verde privind comercializarea drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Uniunii Europene a generat o dezbatere în întreaga Europă privind oportunitatea și posibila funcționare a comercializării drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Uniunii Europene. Programul european privind schimbările climatice a evaluat politicile și măsurile comunitare prin intermediul unui proces care implică multipli factori interesați, incluzând un sistem de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră (sistem comunitar) bazat pe cartea verde. În concluziile sale din 8 martie 2001, Consiliul a recunoscut importanța specială a Programului european privind schimbările climatice și a lucrărilor bazate pe cartea verde și a subliniat nevoia urgentă de acțiuni concrete la nivel comunitar.

(2) Al șaselea program comunitar de acțiune privind mediul instituit prin Decizia nr. 1600/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]) identifică modificările climatice ca prioritate de acțiune și prevede stabilirea unui sistem de comercializare a drepturilor de emisie la nivel comunitar până în 2005. Programul respectiv recunoaște angajamentul asumat de Comunitate privind realizarea unei reduceri cu 8 % a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2008-2012 în comparație cu nivelurile din 1990 și că, pe termen lung, este necesar să se reducă emisiile globale de gaze cu efect de seră cu aproximativ 70 % față de nivelurile din 1990.

(3) Obiectivul final al Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice, aprobată prin Decizia 94/69/CE a Consiliului din 15 decembrie 1993 privind încheierea Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice ([6]), este stabilizarea concentrațiilor de gaze cu efect de seră din atmosferă la un nivel care previne interferențele antropice periculoase cu sistemul climatic.

([1]) JO C 75 E, 26.3.2002, p. 33.
([2]) JO C 221, 17.9.2002, p. 27.
([3]) JO C 192, 12.8.2002, p. 59.
([4]) Avizul Parlamentului European din 10 octombrie 2002 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 18 martie 2003 (JO C 125 E, 27.5.2003, p. 72), Decizia Parlamentului European din 2 iulie 2003 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 22 iulie 2003.
([5]) JO L 242, 10.9.2002, p. 1.
([6]) JO L 33, 7.2.1994, p. 11.

▼B

(4) După intrarea în vigoare, Protocolul de la Kyoto, aprobat prin Decizia 2002/358/CE a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din aceasta ([1]), angajează Comunitatea și statele membre în procesul de reducere cu 8 % a emisiilor lor antropice agregate de gaze cu efect de seră enumerate în anexa A la protocol față de nivelurile din 1990 în perioada 2008-2012.

(5) Comunitatea și statele membre au convenit să își îndeplinească împreună angajamentele de a reduce emisiile antropice de gaze cu efect de seră în temeiul Protocolului de la Kyoto, în conformitate cu Decizia 2002/358/CE. Prezenta directivă are ca obiectiv aducerea unei contribuții la îndeplinirea mai eficientă a angajamentelor Comunității Europene și ale statelor membre prin intermediul unei piețe europene eficiente a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, în condițiile unei diminuări cât mai reduse a dezvoltării economice și a ocupării forței de muncă.

(6) Decizia 93/389/CEE a Consiliului din 24 iunie 1993 privind un mecanism de supraveghere a emisiilor de CO_2 și de alte gaze cu efect de seră pe teritoriul Comunității ([2]) a instituit un mecanism de supraveghere a emisiilor de gaze cu efect de seră și de evaluare a progresului înregistrat în îndeplinirea angajamentelor în privința acestor emisii. Mecanismul va oferi asistență statelor membre pentru determinarea cantității totale de cote care trebuie alocate.

(7) Dispozițiile comunitare privind alocarea cotelor de către statele membre sunt necesare pentru a contribui la menținerea integrității pieței interne și la evitarea denaturării concurenței.

(8) Este necesar ca statele membre să țină seama la alocarea cotelor de potențialul activităților care implică procese industriale de reducere a emisiilor.

(9) Statele membre pot dispune, în privința cotelor anulate, emiterea de cote valabile pe o perioadă de cinci ani începând din 2008 către persoane, corespunzătoare reducerilor de emisii realizate de persoanele respective pe teritoriul lor național pe parcursul unei perioade de trei ani începând din 2005.

(10) Începând de la perioada de cinci ani menționată, transferul cotelor în alt stat membru va implica ajustări corespunzătoare ale unităților cantitative alocate în temeiul Protocolului de la Kyoto.

(11) Este necesar ca statele membre să se asigure că operatorii anumitor activități specificate dețin permise de emisie de gaze cu efect de seră și că aceștia monitorizează și raportează emisiile lor de gaze cu efect de seră specificate în legătură cu activitățile respective.

(12) Este necesar ca statele membre să stabilească norme referitoare la sancțiuni aplicabile în cazurile în care sunt încălcate dispozițiile prezentei directive și să se asigure că acestea sunt respectate. Sancțiunile trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

(13) În vederea asigurării transparenței, este necesar ca publicul să aibă acces la informațiile privind alocarea cotelor și la rezultatele monitorizării emisiilor, sub rezerva restricțiilor prevăzute de Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu ([3]).

([1]) JO L 130, 15.5.2002, p. 1.
([2]) JO L 167, 9.7.1993, p. 31, decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 1999/296/CE (JO L 117, 5.5.1999, p. 35).
([3]) JO L 41, 14.2.2003, p. 26.

▼B

(14) Este necesar ca statele membre să prezinte un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive elaborat în conformitate cu Directiva 91/692/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1991 de standardizare și raționalizare a rapoartelor privind aplicarea anumitor directive referitoare la mediu ([1]).

(15) Includerea unor instalații suplimentare în sistemul comunitar ar trebui să fie în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, iar domeniul de aplicare al sistemului comunitar poate fi extins, prin urmare, la emisii de gaze cu efect de seră, altele decât dioxidul de carbon, provenind, *inter alia*, din activități din sectorul aluminiului și al substanțelor chimice.

(16) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice nici un stat membru să mențină sau să instituie sisteme naționale de comercializare care reglementează emisiile de gaze cu efect de seră provenind din alte activități decât cele enumerate în anexa I sau decât cele incluse în sistemul comunitar sau provenind din instalații excluse temporar din programul comunitar.

(17) În calitate de părți la Protocolul de la Kyoto, statele membre pot participa la comercializarea internațională a drepturilor de emisie efectuate cu alte părți incluse în anexa B la prezenta directivă.

(18) Conectarea sistemului comunitar la programe de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră din țări terțe va conduce la creșterea rentabilității în ceea ce privește îndeplinirea obiectivului comunitar de reducere a emisiilor prevăzut de Decizia 2002/358/CE privind îndeplinirea în comun a angajamentelor.

(19) Mecanismele bazate pe proiecte, inclusiv implementarea comună (IC) și mecanismul de dezvoltare ecologică (MDE) sunt importante atât pentru îndeplinirea obiectivului de a reduce emisiile globale de gaze cu efect de seră, cât și pentru îndeplinirea obiectivului de a rentabiliza funcționarea sistemului comunitar. În conformitate cu dispozițiile relevante ale Protocolului de la Kyoto și ale Acordurilor de la Marrakech, este necesar ca utilizarea mecanismelor să fie complementară acțiunilor naționale, care vor constitui astfel un element important al eforturilor depuse.

(20) Prezenta directivă încurajează utilizarea unor tehnologii eficiente din punct de vedere energetic, inclusiv a tehnologiei combinate de producere a căldurii și energiei electrice, care produc mai puține emisii pe unitatea de producție iar viitoarea directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind promovarea cogenerării bazate pe cererea de căldură utilă pe piața internă a energiei va promova în mod specific tehnologia de producere combinată a căldurii și energiei.

(21) Directiva 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării ([2]) instituie un cadru general pentru prevenirea și controlul poluării, pe baza căruia pot fi emise permisele de emisie de gaze cu efect de seră. Este necesară modificarea Directivei 96/61/CE pentru a garanta că nu sunt stabilite valori limită de emisie pentru emisii directe de gaze cu efect de seră din instalații care intră sub incidența prezentei directive și că statele membre pot opta să nu impună cerințe privind eficiența energetică pentru unitățile de combustie sau pentru alte unități care emit dioxid de carbon în teren, fără a aduce atingere oricăror alte cerințe din Directiva 96/61/CE.

(22) Prezenta directivă este compatibilă cu Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice și cu Protocolul de la Kyoto. Se impune revizuirea sa având în

([1]) JO L 377, 31.12.1991, p. 48.
([2]) JO L 257, 10.10.1996, p. 26.

▼B

vedere evoluțiile din acest context și pentru a ține cont de experiența acumulată din punerea în aplicare, precum și de evoluția înregistrată în monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră.

(23) Este necesar ca procesul de comercializare a cotelor de emisie să fie parte a unui pachet cuprinzător și coerent de politici și de măsuri puse în aplicare la nivelul statelor membre și al Comunității. Fără a aduce atingere aplicării articolelor 87 și 88 din tratat, în cazul în care activitățile intră sub incidența sistemului comunitar, statele membre pot avea în vedere introducerea unor politici de reglementare, fiscale sau de altă natură care urmăresc atingerea acelorași obiective. Este necesar ca revizuirea prezentei directive să ia în considerare măsura în care au fost atinse obiectivele menționate.

(24) Fiscalitatea poate constitui o politică națională de limitare a emisiilor din instalațiile excluse temporar.

(25) Pentru a genera reduceri substanțiale ale emisiilor, este necesar ca politicile și măsurile să fie puse în aplicare la nivelul statelor membre și al Comunității în toate sectoarele economice ale Uniunii Europene, nu numai în sectoarele industrial și energetic. Comisia ar trebui să aibă în vedere în special politici și măsuri la nivel comunitar, astfel încât sectorul transporturilor să aibă o contribuție importantă în îndeplinirea de către Comunitate și statele membre a obligațiilor privind modificările climatice asumate în temeiul Protocolului de la Kyoto.

(26) Fără a aduce atingere potențialului complex al mecanismelor de piață, este necesar ca strategia Uniunii Europene privind atenuarea schimbărilor climatice să se bazeze pe un echilibru între sistemul comunitar și alte tipuri de acțiuni comunitare, naționale și internaționale.

(27) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

(28) Este necesar ca măsurile în vederea punerii în aplicare a prezentei directive să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de punere în aplicare conferite Comisiei ([1]).

(29) Deoarece criteriile (1), (5) și (7) din anexa III nu pot fi modificate prin comitologie, este necesar ca modificările privind perioada de după 2012 să fie efectuate numai prin codecizie.

(30) Deoarece obiectivul acțiunii propuse, instituirea unui sistem comunitar, nu poate fi atins suficient de către statele membre acționând individual și, în consecință, datorită amplorii și efectelor acțiunii propuse, poate fi realizat mai eficient la nivelul Comunității, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

([1]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

▼M2

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

▼B

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă instituie un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (denumit în continuare „sistemul comunitar”) pentru a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.

Articolul 2

Sfera de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică emisiilor care provin din activitățile enumerate în anexa I și gazelor cu efect de seră din anexa II.

(2) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere cerințelor care decurg din Directiva 96/61/CE.

▼M2

(3) Aplicarea prezentei directive în cazul aeroportului Gibraltar nu aduce atingere poziției juridice a Regatului Spaniei și, respectiv, a Regatului Unit cu privire la diferendul lor referitor la suveranitatea asupra teritoriului pe care este situat aeroportul.

▼B

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) „cotă” înseamnă orice cotă pentru emiterea unei tone de dioxid de carbon echivalent pe parcursul unei perioade specificate, care este valabilă numai în sensul respectării cerințelor din prezenta directivă și care este transferabilă în conformitate cu dispozițiile din prezenta directivă;

▼M2

(b) „emisii” înseamnă eliberarea în atmosferă de gaze cu efect de seră din surse aparținând unei instalații sau eliberarea de către o aeronavă, care efectuează o activitate de aviație menționată în anexa I, a gazelor specificate în cadrul respectivei activități;

▼B

(c) „gaze cu efect de seră” înseamnă gazele enumerate în anexa II;

(d) „permis de emisie de gaze cu efect de seră” înseamnă permisul emis în conformitate cu articolele 5 și 6;

(e) „instalație” înseamnă o unitate tehnică staționară în care sunt realizate una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I și orice alte activități direct asociate care au o legătură de natură tehnică cu activitățile realizate în locul respectiv și care ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării;

(f) „operator” înseamnă orice persoană care operează sau controlează o instalație sau, dacă legislația internă prevede astfel, căreia i-a fost delegată o competență economică decisivă asupra funcționării tehnice a instalației;

(g) „persoană” înseamnă orice persoană fizică sau juridică;

(h) „nou intrat” înseamnă orice instalație care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I, care a obținut un

▼B

permis de emisie de gaze cu efect de seră sau o actualizare a permisului său de emisie de gaze cu efect de seră din cauza unei schimbări a naturii sau a funcționării instalației sau a extinderii acesteia ulterior notificării Comisiei cu privire la planul național de alocare;

(i) „public” înseamnă una sau mai multe persoane și, în conformitate cu legislația și practica națională, asociații, organizații sau grupuri constituite de acestea;

(j) „tonă de dioxid de carbon echivalent” înseamnă o tonă metrică de dioxid de carbon (CO_2) sau o cantitate de orice alt gaz cu efect de seră enumerat în anexa II având un potențial echivalent din perspectiva încălzirii globale;

▼M1

(k) „parte din anexa I” înseamnă o parte, menționată în anexa I la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice care a ratificat Protocolul de la Kyoto potrivit articolului 1 alineatul (7) din Protocolul de la Kyoto;

(l) „activitate bazată pe proiecte” înseamnă o activitate bazată pe proiecte aprobată de una sau mai multe părți din anexa I, în conformitate cu articolul 6 sau cu articolul 12 din Protocolul de la Kyoto și cu deciziile adoptate în temeiul CCONUSC sau al Protocolului de la Kyoto;

(m) „unitate de reducere a emisiilor” sau „URE” înseamnă o unitate eliberată în temeiul articolului 6 din Protocolul de la Kyoto și a deciziilor adoptate în temeiul CCONUSC sau a Protocolului de la Kyoto;

(n) „reducere de emisii certificate” sau „REC” înseamnă o unitate eliberată în temeiul articolului 12 din Protocolul de la Kyoto și a deciziilor adoptate în temeiul CCONUSC sau a Protocolului de la Kyoto;

▼M2

(o) „operator de aeronave” înseamnă persoana care operează o aeronavă în momentul în care efectuează o activitate de aviație menționată în anexa I sau, în cazul în care respectiva persoană nu este cunoscută sau identificată de proprietarul aeronavei, proprietarul aeronavei;

(p) „operator de transport aerian comercial” înseamnă un operator care, în schimbul unei remunerații, oferă publicului servicii de transport aerian regulate sau neregulate pentru transportul pasagerilor, al mărfurilor sau al poștei;

(q) „stat membru de administrare” înseamnă statul membru care răspunde de administrarea sistemului comunitar în ceea ce privește un operator de aeronave, în conformitate cu articolul 18a;

(r) „emisii din aviație atribuite” înseamnă emisiile ce provin de la toate zborurile care se încadrează în activitățile de aviație menționate în anexa I care pleacă de pe un aerodrom situat pe teritoriul unui stat membru și de la zborurile care sosesc pe un astfel de aerodrom dintr-o țară terță;

(s) „emisiile istorice din aviație” înseamnă media emisiilor anuale din anii calendaristici 2004, 2005 și 2006, provenite de la aeronavele care efectuează o activitate de aviație menționată în anexa I.

▼M2

CAPITOLUL II

AVIAȚIE

Articolul 3a

Domeniul de aplicare

Dispozițiile prezentului capitol se aplică alocării și eliberării de cote pentru activitățile de aviație menționate în anexa I.

Articolul 3b

Activitățile de aviație

Până la 2 august 2009, Comisia, în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2), elaborează linii directoare privind interpretarea în detaliu a activităților de aviație enumerate în anexa I.

Articolul 3c

Cantitatea totală de cote pentru aviație

(1) În perioada 1 ianuarie 2012-31 decembrie 2012, cantitatea totală de cote care urmează să fie alocată operatorilor de aeronave este echivalentă cu 97 % din emisiile istorice din aviație.

(2) În perioada menționată la articolul 11 alineatul (2), care începe la 1 ianuarie 2013, și, dacă nu există nicio modificare în urma revizuirii menționate la articolul 30 alineatul (4), pentru fiecare perioadă ulterioară, cantitatea totală de cote care urmează să fie alocată operatorilor de aeronave este echivalentă cu 95 % din suma emisiilor istorice din aviație, înmulțită cu numărul de ani din perioada în cauză.

Acest procent poate fi revizuit în cadrul revizuirii generale a prezentei directive.

(3) Comisia revizuiește cantitatea totală de cote care urmează să fie alocată operatorilor de aeronave în conformitate cu articolul 30 alineatul (4).

(4) Până la 2 august 2009, Comisia decide cu privire la emisiile istorice din aviație, pe baza celor mai fiabile date disponibile, inclusiv a estimărilor bazate pe informații privind traficul real. Respectiva decizie va fi evaluată în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1).

Articolul 3d

Metoda de alocare prin licitație a cotelor pentru aviație

(1) Un procent de 15 % din cote este supus licitației în perioada menționată la articolul 3c alineatul (1).

(2) De la 1 ianuarie 2013, procentul de 15 % din cote va fi licitat. Acest procent poate fi mărit în cadrul revizuirii generale a prezentei directive.

(3) Se adoptă un regulament care să conțină dispoziții detaliate privind licitarea de către statele membre a cotelor care nu trebuie eliberate cu titlu gratuit, în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol sau cu articolul 3f alineatul (8). Numărul de cote care urmează să fie licitate în fiecare perioadă de către fiecare stat membru este proporțional cu partea ce îi revine statului în cauză din cantitatea totală de emisii atribuite aviației pentru toate statele membre, pentru anul de referință, comunicate în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) și verificate în conformitate cu articolul 15. Pentru

▼M2

perioada menționată la articolul 3c alineatul (1), anul de referință este 2010, iar pentru fiecare perioadă ulterioară menționată la articolul 3c, anul de referință este anul calendaristic care se încheie cu 24 luni înainte de începerea perioadei care face obiectul licitației.

Regulamentul respectiv, destinat să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

(4) Statelor membre le revine sarcina de a determina destinația veniturilor obținute în urma licitării cotelor. Aceste venituri ar trebui să fie utilizate pentru a face față schimbărilor climatice în UE și în țările terțe, *inter alia*, pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră, pentru adaptarea la impactul schimbărilor climatice în UE și în țările terțe, în special în țările în curs de dezvoltare, pentru a finanța cercetarea și dezvoltarea în domeniul atenuării efectelor și al adaptării, inclusiv, în special, în domeniul aeronautic și al transportului aerian, pentru a reduce emisiile prin folosirea transporturilor cu emisii reduse și pentru a acoperi cheltuielile de administrare a sistemului comunitar. Veniturile obținute în urma licitației ar trebui afectate, de asemenea, finanțării contribuțiilor la Fondul mondial pentru eficiență energetică și energii regenerabile, precum și măsurilor de evitare a despăduririi.

Statele membre informează Comisia cu privire la acțiunile adoptate în temeiul prezentului alineat.

(5) Informațiile furnizate Comisiei în temeiul prezentei directive nu eliberează statele membre de obligația de notificare prevăzută la articolul 88 alineatul (3) din tratat.

Articolul 3e

Alocarea și eliberarea de cote pentru operatorii de aeronave

(1) Pentru fiecare perioadă menționată la articolul 3c, fiecare operator de aeronave poate solicita alocarea unor cote destinate să fie alocate cu titlu gratuit. O cerere poate fi efectuată prin prezentarea către autoritatea competentă din statul membru de administrare a datelor verificate tonă-kilometru pentru activitățile de aviație enumerate în anexa I și efectuate de operatorul de aeronave în cauză pentru anul monitorizat. În sensul prezentului articol, anul monitorizat este anul calendaristic care se încheie cu douăzeci și patru de luni înainte de începutul perioadei la care se referă, în conformitate cu anexele IV și V, sau 2010, în ceea ce privește perioada menționată la articolul 3c alineatul (1). Orice cerere se efectuează cu cel puțin 21 de luni înainte de începerea perioadei la care se referă sau până la 31 martie 2011, în ceea ce privește perioada menționată la articolul 3c alineatul (1).

(2) Cu cel puțin 18 luni înainte de începerea perioadei pentru care se depune cererea sau, în ceea ce privește perioada prevăzută la articolul 3c alineatul (1), până la 30 iunie 2011, statele membre prezintă Comisiei cererile primite în temeiul alineatului (1).

(3) Cu cel puțin 15 luni înainte de începerea fiecărei perioade menționate la articolul 3c alineatul (2) sau, în ceea ce privește perioada menționată la articolul 3c alineatul (1), până la 30 septembrie 2011, Comisia calculează și adoptă o decizie prin care stabilește:

(a) cantitatea totală de cote care urmează să fie alocată pentru perioada respectivă, în conformitate cu articolul 3c;

(b) numărul de cote care urmează să fie licitat pentru perioada în cauză, în conformitate cu articolul 3d;

(c) numărul de cote din rezerva specială a operatorilor de aeronave pentru perioada respectivă, în conformitate cu articolul 3f alineatul (1);

▼M2

(d) numărul de cote ce vor fi alocate cu titlu gratuit în perioada respectivă prin scăderea numărului de cote menționate la literele (b) și (c) din cantitatea totală de cote stabilite în temeiul literei (a); și

(e) indicatorul ce va fi folosit pentru alocarea cotelor cu titlu gratuit operatorilor de aeronave ale căror cereri au fost înaintate Comisiei în conformitate cu alineatul (2).

Indicatorul menționat la litera (e), exprimat în cote per tonă-kilometru, se calculează prin împărțirea numărului de cote menționate la litera (d) la suma datelor tonă-kilometru incluse în cererile prezentate Comisiei în conformitate cu alineatul (2).

(4) În termen de trei luni de la data la care Comisia adoptă o decizie în temeiul alineatului (3), fiecare stat membru de administrare calculează și publică:

(a) numărul total de cote alocate, pentru perioada respectivă, fiecărui operator de aeronavă a cărui cerere a prezentat-o Comisiei în conformitate cu alineatul (2), calculat prin înmulțirea datelor tonă-kilometru din cerere cu indicatorul menționat la alineatul (3) litera (e); și

(b) cotele alocate fiecărui operator de aeronave pentru fiecare an, care se stabilesc prin împărțirea numărului total de cote alocate pentru perioada respectivă, calculat în conformitate cu litera (a), la numărul de ani din perioada în care operatorul de aeronave respectiv întreprinde o activitate de aviație specificată în anexa I.

(5) Până la 28 februarie 2012 și, ulterior, până la data de 28 februarie a fiecărui an, autoritatea competentă a statului membru de administrare eliberează, pentru fiecare operator de aeronave, numărul de cote alocate respectivului operator pentru anul respectiv în temeiul prezentului articol sau al articolului 3f.

Articolul 3f

Rezervă specială pentru anumiți operatori de aeronave

(1) Pentru fiecare perioadă menționată la articolul 3c alineatul (2), 3 % din cantitatea totală de cote care urmează să fie alocată se atribuie unei rezerve speciale pentru operatorii de aeronave:

(a) care încep desfășurarea unei activități de aviație care se încadrează în anexa I după anul de monitorizare pentru care datele tonă-kilometru au fost prezentate în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) în privința unei perioade menționate la articolul 3c alineatul (2); fie

(b) ale căror date tonă-kilometru cresc anual în medie cu peste 18 % între anul de monitorizare pentru care au fost prezentate datele tonă-kilometru în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) pentru perioada menționată la articolul 3c alineatul (2) și al doilea an calendaristic al acelei perioade,

și a căror activitate prevăzută la litera (a) sau a căror activitate suplimentară în conformitate cu litera (b) nu este o continuare integrală sau parțială a unei activități de aviație desfășurată anterior de un alt operator de aeronave.

(2) Un operator de aeronave care este eligibil în temeiul alineatului (1) poate solicita alocarea cu titlu gratuit a unor cote din rezerva specială prin depunerea unei cereri la autoritatea competentă din statul său membru de administrare. Orice cerere se depune până la 30 iunie în cel de-al treilea an al perioadei menționate la articolul 3c alineatul (2) la care se referă.

Alocarea cotelor către un operator de aeronave în temeiul alineatului (1) litera (b) nu depășește 1 000 000 de cote.

▼M2

(3) O cerere în temeiul alineatului (2):

(a) include datele verificate tonă-kilometru în conformitate cu anexele IV și V pentru activitățile de aviație menționate în anexa I efectuate de operatorul de aeronave în al doilea an calendaristic al perioadei menționate la articolul 3c alineatul (2) la care se referă cererea;

(b) furnizează dovezi privind îndeplinirea criteriilor de eligibilitate prevăzute la alineatul (1); precum și

(c) în cazul operatorilor de aeronave care se încadrează la alineatul (1) litera (b), atestă:

(i) creșterea procentului în tone-kilometru realizată de operatorul de aeronave între anul de monitorizare pentru care datele tone-kilometru au fost prezentate în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) cu privire la o perioadă menționată la articolul 3c alineatul (2) și al doilea an calendaristic al acelei perioade;

(ii) creșterea absolută în tone-kilometru realizată de operatorul de aeronave între anul de monitorizare pentru care datele tone-kilometru au fost prezentate în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) cu privire la o perioadă menționată la articolul 3c alineatul (2) și al doilea an calendaristic al acelei perioade; precum și

(iii) creșterea absolută în tone-kilometru realizată de acel operator de aeronave între anul de monitorizare pentru care datele tone-kilometru au fost prezentate în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) cu privire la o perioadă menționată la articolul 3c alineatul (2) și al doilea an calendaristic al acelei perioade care depășește procentul precizat la alineatul (1) litera (b).

(4) Cel târziu după șase luni de la termenul prevăzut pentru prezentarea cererilor în conformitate cu alineatul (2), statele membre înaintează Comisiei cererile primite în temeiul acelui alineat.

(5) Cel târziu după 12 luni de la termenul prevăzut pentru prezentarea cererilor în temeiul alineatului (2), Comisia decide care este indicatorul care va fi utilizat pentru alocarea cotelor cu titlu gratuit operatorilor de aeronave ale căror cereri au fost trimise Comisiei în conformitate cu alineatul (4).

Sub rezerva alineatului (6), indicatorul este calculat prin împărțirea numărului de cote din rezerva specială la suma:

(a) datelor tonă-kilometru, în cazul operatorilor de aeronave care se încadrează la alineatul (1) litera (a), incluse în cererile trimise Comisiei în conformitate cu alineatul (3) litera (a) și cu alineatul (4); precum și

(b) creșterii absolute în tone-kilometru care depășește procentul menționat la alineatul (1) litera (b) în cazul operatorilor de aeronave care se încadrează la alineatul (1) litera (b) incluse în cererile trimise Comisiei în conformitate cu alineatul (3) litera (c) punctul (iii) și cu alineatul (4).

(6) Calcularea indicatorului menționat la alineatul (5) nu are drept rezultat o alocare anuală per tonă-kilometru mai mare decât alocarea anuală per tonă-kilometru operatorilor de aeronave în conformitate cu articolul 3e alineatul (4).

(7) În termen de trei luni de la data la care Comisia adoptă o decizie în conformitate cu alineatul (5), fiecare stat membru de administrare calculează și publică:

(a) alocarea cotelor din rezerva specială fiecărui operator de aeronave a cărui cerere a fost trimisă Comisiei în conformitate cu alineatul (4). Această alocare este calculată prin înmulțirea indicatorului menționat la alineatul (5) cu:

(i) în cazul unui operator de aeronave care se încadrează la alineatul (1) litera (a), datele tonă-kilometru incluse în cererea

▼M2

trimisă Comisiei în conformitate cu alineatul (3) litera (a) și alineatul (4);

(ii) în cazul unui operator de aeronave care se încadrează la alineatul (1) litera (b), creșterea absolută în tone-kilometru care depășește procentul precizat la alineatul (1) litera (b) care figurează în cererea trimisă Comisiei în conformitate cu alineatul (3) litera (c) punctul (iii) și cu alineatul (4); precum și

(b) cotele alocate fiecărui operator de aeronave pentru fiecare an, care se stabilesc prin împărțirea alocării de cote prevăzute la litera (a) la numărul de ani calendaristici compleți rămași din perioada menționată la articolul 3c alineatul (2) la care se referă alocarea.

(8) Cotele nealocate din rezerva specială sunt supuse licitației de statele membre.

(9) Comisia poate stabili norme detaliate în ceea ce privește utilizarea rezervei speciale în conformitate cu acest articol, inclusiv evaluarea respectării criteriilor de eligibilitate prevăzute la alineatul (1). Aceste măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

Articolul 3g

Planuri de monitorizare și de raportare

Statul membru de administrare se asigură că fiecare operator de aeronave prezintă autorității competente din statul membru respectiv un plan de monitorizare care să stabilească măsuri de monitorizare și de raportare a emisiilor și a datelor tonă-kilometru în scopul efectuării unei cereri în temeiul articolului 3e și că aceste planuri sunt aprobate de autoritatea competentă în conformitate cu liniile directoare adoptate în temeiul articolului 14.

CAPITOLUL III

INSTALAȚII STAȚIONARE

Articolul 3h

Domeniul de aplicare

Dispozițiile prezentului capitol se aplică autorizațiilor de emisii de gaze cu efect de seră și alocării și eliberării de cote pentru activitățile enumerate în anexa I, altele decât activitățile de aviație.

▼B

Articolul 4

Permise de emisie de gaze cu efect de seră

Statele membre se asigură că, de la 1 ianuarie 2005, nici o instalație nu realizează nici una dintre activitățile enumerate în anexa I care generează emisii specificate pentru activitatea în cauză, cu excepția cazurilor în care operatorul deține un permis eliberat de autoritatea competentă în conformitate cu articolele 5 și 6, sau dacă instalația este temporar exclusă din sistemul comunitar în temeiul articolului 27.

▼B

Articolul 5

Cererile pentru eliberarea de permise de emisie de gaze cu efect de seră

O cerere înaintată autorității competente pentru eliberarea unui permis de emisie de gaze cu efect de seră cuprinde o descriere a:

(a) instalației și a activităților acesteia, incluzând tehnologia utilizată;

(b) materiilor prime și auxiliare a căror utilizare este posibil să conducă la emisii de gaze cu efect de seră enumerate în anexa I;

(c) a surselor de emisii de gaze enumerate în anexa I din instalație și

(d) a măsurilor planificate pentru monitorizarea și raportarea emisiilor în conformitate cu liniile directoare adoptate în temeiul articolului 14.

Cererile cuprind, de asemenea, un rezumat netehnic al detaliilor menționate la primul paragraf.

Articolul 6

Condițiile de acordare și conținutul permiselor de emisie de gaze cu efect de seră

(1) Autoritatea competentă emite permise de emisie de gaze cu efect de seră acordând autorizația de emisie de gaze cu efect de seră din întreaga instalație sau dintr-o parte a acesteia în cazul în care autoritatea competentă a stabilit că operatorul poate monitoriza și raporta emisiile.

Un permis de emisie de gaze cu efect de seră poate reglementa una sau mai multe instalații din aceeași locație, operate de același operator.

(2) Permisele de emisie de gaze cu efect de seră conțin următoarele elemente:

(a) numele și adresa operatorului;

(b) o descriere a activităților și a emisiilor instalației;

(c) cerințele de monitorizare, cu specificarea metodelor de monitorizare și a frecvenței acesteia;

(d) cerințele de raportare și

▼M2

(e) obligația de a restitui cote, altele decât cotele eliberate în temeiul capitolului II, care corespund emisiilor totale ale instalației în fiecare an calendaristic, conform verificărilor efectuate în conformitate cu articolul 15, în termen de patru luni de la sfârșitul anului în cauză.

▼B

Articolul 7

Modificări privind instalațiile

Operatorul informează autoritatea competentă cu privire la orice modificări planificate legate de natura, de funcționarea sau de extinderea instalației care ar putea impune actualizarea permisului de emisie de gaze cu efect de seră. După caz, autoritatea competentă actualizează permisul. În cazul în care survine o modificare a identității operatorului instalației, autoritatea competentă actualizează permisul astfel încât acesta să includă numele și adresa noului operator.

Articolul 8

Coordonarea cu Directiva 96/61/CE

În cazul în care instalațiile desfășoară activitățile incluse în anexa I la Directiva 96/61/CE, statele membre iau măsurile necesare pentru a

▼B

asigura coordonarea condițiilor și a procedurii de emitere a permiselor de emisie de gaze cu efect de seră cu cele pentru permisele prevăzute de directiva respectivă. Cerințele din articolele 5, 6 și 7 din prezenta directivă pot fi integrate în procedurile prevăzute de Directiva 96/61/CE.

Articolul 9

Planul național de alocare

(1) Pentru fiecare perioadă prevăzută la articolul 11 alineatele (1) și (2), fiecare stat membru elaborează un plan național în care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționează să le aloce pentru perioada respectivă și modul în care propune să fie alocate acestea. Planul se bazează pe criterii obiective și transparente, inclusiv pe cele enumerate în anexa III, luând în considerare observațiile publicului. Fără a aduce atingere dispozițiilor tratatului, Comisia elaborează până la 31 decembrie 2003 orientări privind aplicarea criteriilor enumerate în anexa III.

Pentru perioada prevăzută la articolul 11 alineatul (1), planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre până la 31 martie 2004. Pentru perioadele ulterioare, planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre cu cel puțin 18 luni înainte de începutul perioadei respective.

(2) Planurile naționale de alocare sunt evaluate în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1).

(3) În termen de trei luni de la notificarea unui plan național de alocare de către un stat membru în conformitate cu alineatul (1), Comisia poate respinge planul în cauză, sau orice element al acestuia, pe baza incompatibilității cu criteriile enumerate în anexa III sau a incompatibilității cu articolul 10. Statul membru adoptă o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (1) sau (2) numai în cazul în care modificările propuse sunt acceptate de Comisie. Comisia motivează orice decizie de respingere.

Articolul 10

Metoda de alocare

Pentru perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, statele membre alocă cel puțin 95 % din cote gratuit. Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008, statele membre alocă cel puțin 90 % din cote gratuit.

Articolul 11

Alocarea și emiterea cotelor

(1) Pentru perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada în cauză și cu privire la alocarea cotelor în cauză operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin trei luni înainte de începerea perioadei și se bazează pe planul național de alocare elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare în mod corespunzător observațiile publicului.

(2) Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008 și pentru fiecare perioadă ulterioară de cinci ani, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada respectivă și inițiază procesul de alocare a cotelor respective operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin 12 luni înainte de începutul perioadei respective și se bazează pe planul național de alocare al statului membru elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare observațiile publicului.

▼B

(3) Deciziile adoptate în temeiul alineatelor (1) sau (2) sunt în conformitate cu cerințele din tratat, în special cu articolele 87 și 88. La luarea deciziilor privind alocarea, statele membre iau în considerare nevoia de a oferi acces la cote noilor intrați.

(4) Autoritatea competentă emite câte o parte din cantitatea totală de cote în fiecare an al perioadei prevăzute la alineatul (1) sau (2) până la data de 28 februarie a anului respectiv.

▼M2

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII APLICABILE AVIAȚIEI ȘI INSTALAȚIILOR STAȚIONARE

▼M1

Articolul 11a

Utilizarea de REC și URE care rezultă din activități bazate pe proiecte în sistemul comunitar

(1) Sub rezerva alineatului (3), statele membre pot, pe durata fiecărei perioade prevăzute la articolul 11 alineatul (2), să permită operatorilor utilizarea de REC și de URE care rezultă din activități bazate pe proiecte în sistemul comunitar, până la un procentaj din alocarea cotelor acordate fiecărei instalații, care trebuie specificat de fiecare stat membru în planul său național de alocare pentru această perioadă. Aceasta trebuie efectuată prin intermediul statului membru care eliberează și restituie imediat o cotă în schimbul unei REC sau a unei URE deținute de acest operator în registrul național al statului său membru.

▼M2

(1a) Pe parcursul perioadei menționate la articolul 3c alineatul (1), operatorii de aeronave pot folosi CER-uri și ERU-uri, până la 15 % din numărul de cote pe care trebuie să le restituie în temeiul articolului 12 alineatul (2a).

În ceea ce privește perioadele următoare, procentul de CER-uri și ERU-uri care poate fi utilizat în cadrul activităților de aviație este revizuit în cadrul revizuirii generale a prezentei directive și luând în considerare evoluția regimului internațional privind schimbările climatice.

Comisia publică acest procent cu cel puțin șase luni înainte de începerea fiecărei perioade menționate la articolul 3c.

▼M1

(2) Sub rezerva alineatului (3), statele membre pot permite operatorilor utilizarea de REC care rezultă din activități bazate pe proiecte în sistemul comunitar pe durata perioadei prevăzute la articolul 11 alineatul (1). Aceasta trebuie să se efectueze prin intermediul statului membru care eliberează și restituie imediat o cotă în schimbul unei REC. Statele membre anulează REC folosite de operatori pe durata perioadei prevăzute la articolul 11 alineatul (1).

(3) Toate REC și URE care sunt eliberate și care pot fi folosite în conformitate cu CCONUSC, cu Protocolul de la Kyoto și cu deciziile ulterioare adoptate în acest temei, pot fi utilizate în sistemul comunitar:

(a) cu excepția faptului că, drept recunoaștere a faptului că, în conformitate cu CCONUSC și cu Protocolul de la Kyoto și cu deciziile ulterioare în acest temei, statele membre se abțin să folosească REC și URE generate de instalațiile nucleare pentru a-și respecta angajamentele în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Protocolul de la Kyoto și în temeiul Deciziei 2002/358/CE, operatorii trebuie să se abțină să folosească REC și URE generate de aceste instalații în sistemul comunitar pe durata perioadei prevăzute la articolul 11

▼M1

alineatul (1) și pe durata primei perioade de cinci ani prevăzute la articolul 11 alineatul (2)

și

(b) cu excepția REC și URE care rezultă din exploatarea terenurilor, schimbarea exploatării terenurilor și silvicultură.

Articolul 11b

Activități bazate pe proiecte

(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru ca nivelurile de referință, definite de deciziile ulterioare adoptate în temeiul CCONUSC sau al Protocolului Kyoto, stabilite pentru activitățile bazate pe proiecte care sunt întreprinse în țările care au semnat un tratat de aderare la Uniune, să fie perfect compatibile cu acquis-ul comunitar, inclusiv cu derogările provizorii prevăzute de tratatul de aderare menționat anterior.

(2) Sub rezerva dispozițiilor alineatelor (3) și (4), statele membre, în care activitățile bazate pe proiecte sunt puse în aplicare, urmăresc ca nici o URE sau REC să nu fie eliberată pentru o reducere sau o limitare a emisiilor de gaze cu efect de seră ale ►M2 activităților ◄ care intră sub incidența prezentei directive.

(3) Până la 31 decembrie 2012, pentru activitățile bazate pe proiecte IJ și MDP care reduc sau limitează în mod direct emisiile unei instalații care intră în sfera de aplicare a prezentei directive, nu pot fi eliberate URE sau REC decât în cazul în care un număr egal de cote este anulat de operatorul instalației în cauză.

(4) Pană la 31 decembrie 2012, pentru activitățile bazate pe proiecte IJ și MDP care reduc sau limitează în mod indirect emisiile unei instalații care intră în sfera de aplicare a prezentei directive, nu pot fi eliberate URE sau REC decât în cazul în care un număr egal de cote este anulat în registrul național al statului membru de origine al URE sau al REC.

(5) Statul membru care permite entităților private sau publice să participe la activități bazate pe proiecte rămâne responsabil de îndeplinirea obligațiilor sale care îi revin în temeiul CCONUSC și a Protocolului de la Kyoto și garantează că această participare este compatibilă cu orientările, modalitățile și procedurile aplicabile adoptate în temeiul CCONUSC sau a Protocolului de la Kyoto.

(6) În cazul activităților bazate pe proiecte de producere de energie hidroelectrică cu o capacitate de producție care depășește 20 MW, statele membre se asigură, atunci când aprobă asemenea activități bazate pe proiecte, ca orientările și criteriile internaționale aplicabile, inclusiv cele conținute în raportul final din 2000 al Comisiei Mondiale a Barajelor „Baraje și dezvoltare: un nou cadru pentru luarea de decizii”, să fie respectate pe durata punerii în aplicare a unor asemenea activități bazate pe proiecte.

▼M3

(7) Dispozițiile privind punerea în aplicare a alineatelor (3) și (4), în special în ceea ce privește evitarea dublei contabilizări, sunt adoptate de către Comisie în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2). Comisia adoptă dispoziții pentru punerea în aplicare a alineatului (5) al prezentului articol atunci când partea gazdă îndeplinește toate cerințele de eligibilitate pentru activitățile bazate pe proiecte AC. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼B

Articolul 12

Transferul, restituirea și anularea cotelor

(1) Statele membre garantează posibilitatea transferării cotelor între:

(a) persoane din cadrul Comunității;

(b) persoane din cadrul Comunității și persoane din țări terțe, în cazul în care astfel de cote sunt recunoscute în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25, fără alte restricții decât cele din prezenta directivă sau cele adoptate în temeiul acesteia.

(2) Statele membre garantează recunoașterea cotelor emise de o autoritate competentă din alt stat membru în scopul ►M2 îndeplinirii ◄ de către operatorul de aeronave a obligațiilor prevăzute la alineatul (2a) sau ◄ îndeplinirii de către operatorul în cauză a obligațiilor prevăzute la alineatul (3).

▼M2

(2a) Statele membre de administrare se asigură că, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, fiecare operator de aeronave restituie un număr de cote egal cu totalitatea emisiilor din decursul anului calendaristic precedent care provin din activitățile de aviație menționate în anexa I pentru care este considerat operator de aeronave, potrivit verificării efectuate în conformitate cu articolul 15. Statele membre se asigură că, ulterior, cotele restituite în temeiul prezentului alineat sunt anulate.

(3) Statele membre se asigură că, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, operatorul fiecărei instalații restituie un număr de cote, altele decât cotele eliberate în temeiul capitolului II, egal cu totalul emisiilor instalației în cauză pe parcursul anului calendaristic anterior, conform verificării efectuate în conformitate cu articolul 15, și că acestea sunt ulterior anulate.

▼B

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta anularea cotelor în orice moment, la cererea persoanei care le deține.

Articolul 13

Valabilitatea cotelor

(1) Cotele sunt valabile pentru emisiile din perioada, prevăzută la articolul 11 alineatul (1) sau (2), pentru care s-au emis.

(2) După patru luni de la începutul primei perioade de cinci ani prevăzută la articolul 11 alineatul (2), cotele care nu mai sunt valabile și care nu au fost restituite și anulate în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) sunt anulate de către autoritatea competentă.

Statele membre pot elibera persoanelor cote pentru perioada în curs care să înlocuiască orice cote deținute de acestea care sunt anulate în conformitate cu primul alineat.

(3) După patru luni de la începutul fiecărei perioade ulterioare de cinci ani prevăzută la articolul 11 alineatul (2), cotele care nu mai sunt valabile și care nu au fost restituite și anulate în conformitate cu ►M2 articolul 12 alineatele (2a) sau (3) ◄ sunt anulate de către autoritatea competentă.

Statele membre eliberează persoanelor cote pentru perioada în curs care să înlocuiască orice cote deținute de acestea care sunt anulate în conformitate cu primul paragraf.

Articolul 14

Linii directoare pentru monitorizarea și raportarea emisiilor

(1) ►M3 Comisia adoptă ghiduri pentru monitorizarea și raportarea emisiilor care rezultă din activitățile enumerate în anexa I specificate în

▼B

legătură cu activitățile în cauză. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3). ◄ Liniile directoare au la bază principiile de monitorizare și raportare prevăzute în anexa IV.

(2) Statele membre se asigură că emisiile sunt monitorizate în conformitate cu liniile directoare.

▼M2

(3) Statele membre se asigură că fiecare operator sau operator de aeronave raportează autorității competente emisiile produse în cursul fiecărui an calendaristic de instalația în cauză sau, de la 1 ianuarie 2010, de aeronava pe care o operează, după încheierea anului respectiv, în conformitate cu liniile directoare.

Articolul 15

Verificarea

Statele membre se asigură că rapoartele prezentate de operatori și de operatorii de aeronave în temeiul articolului 14 alineatul (3) sunt verificate în conformitate cu criteriile prevăzute în anexa V și cu orice norme detaliate adoptate de Comisie în conformitate cu prezentul articol și că autoritatea competentă este informată în acest sens.

Statele membre se asigură că un operator sau un operator de aeronave al cărui raport nu a fost considerat satisfăcător în urma verificării efectuate în conformitate cu criteriile prevăzute în anexa V și cu orice norme detaliate adoptate de Comisie în conformitate cu prezentul articol până la data de 31 martie a fiecărui an pentru emisiile din anul anterior nu mai poate transfera cote decât după ce un raport al operatorului sau al operatorului de aeronave în cauză este declarat satisfăcător în urma verificării.

Comisia poate adopta norme detaliate privind verificarea rapoartelor prezentate de operatorii de aeronave în temeiul articolului 14 alineatul (3) și a cererilor depuse în temeiul articolelor 3e și 3f, inclusiv privind procedurile de verificare care trebuie folosite de verificatori, în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

▼B

Articolul 16

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile în cazul în care sunt încălcate dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și iau măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestor norme. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică aceste dispoziții Comisiei ►M2 ———— ◄ precum și, fără întârziere, orice modificare ulterioară a acestora.

▼M2

(2) Statele membre asigură publicarea numelor operatorilor și ale operatorilor de aeronave care încalcă cerințele privind restituirea unui număr suficient de cote în temeiul prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că oricărui operator sau operator de aeronave care nu restituie, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, cote suficiente pentru a-și acoperi emisiile din anul anterior i se aplică o penalitate pentru exces de emisii. Penalitatea pentru exces de emisii este de 100 EUR pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă pentru care operatorul sau operatorul de aeronave nu a restituit cotele. Plata penalității pentru exces de emisii nu exonerează operatorul sau operatorul de aeronave de obligația de a restitui un număr de cote

▼M2

egal cu depășirea respectivă de emisii, la restituirea cotelor pentru următorul an calendaristic.

▼B

(4) Pe parcursul perioadei de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, statele membre aplică o amendă mai redusă pentru depășirea emisiilor, de 40 EUR, pentru fiecare tonă de dioxid de carbon echivalent emisă de instalația respectivă pentru care operatorul nu a restituit cote. Achitarea amenzii pentru depășirea emisiilor nu exonerează operatorul de obligația de a restitui un număr de cote egal cu depășirea respectivă de emisii la restituirea cotelor pentru următorul an calendaristic.

▼M2

(5) În cazul în care un operator de aeronave nu respectă cerințele prezentei directive și nu s-a putut asigura respectarea acestor cerințe prin alte măsuri de punere în executare, statul său membru de administrare poate solicita Comisiei să decidă impunerea unei interdicții de operare operatorului de aeronave respectiv.

(6) Orice cerere a unui stat membru de administrare în conformitate cu alineatul (5) include:

(a) dovada neîndeplinirii de către operatorul de aeronave a obligațiilor care îi revin în temeiul prezentei directive;

(b) detalii privind măsurile de punere în executare întreprinse de către statul membru respectiv;

(c) o justificare a impunerii interdicției de operare la nivel comunitar; precum și

(d) o recomandare privind domeniul de aplicare al unei interdicții de operare la nivel comunitar și orice condiții care ar trebui să se aplice.

(7) În cazurile în care solicitările menționate la alineatul (5) sunt adresate Comisiei, Comisia informează celelalte state membre prin intermediul reprezentanților lor în comitetul menționat la articolul 23 alineatul (1) în conformitate cu procedurile prevăzute în regulamentul de procedură al comitetului.

(8) Adoptarea unei decizii ca urmare a unei cereri în temeiul alineatului (5) este precedată, după caz și dacă este posibil, de consultări cu autoritățile responsabile de supravegherea reglementară a operatorului de aeronave în cauză. În măsura posibilului, consultările sunt organizate în comun de către Comisie și statele membre.

(9) Atunci când Comisia analizează dacă să adopte o decizie ca urmare a unei cereri în temeiul alineatului (5), aceasta comunică operatorului de aeronave în cauză elementele de fapt esențiale și considerentele care au stat la baza deciziei sale. Operatorului de aeronave în cauză i se dă posibilitatea de a prezenta Comisiei observații în scris, în termen de 10 zile lucrătoare de la data comunicării.

(10) La solicitarea unui stat membru, Comisia poate adopta o decizie de impunere a unei interdicții de operare operatorului de aeronave în cauză, în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2).

(11) Fiecare stat membru pune în aplicare pe teritoriul propriu toate deciziile adoptate în temeiul alineatului (10). Acestea informează Comisia cu privire la toate măsurile întreprinse pentru punerea în aplicare a deciziilor respective.

(12) Atunci când este cazul, se stabilesc norme detaliate cu privire la procedurile menționate la prezentul articol. Respectivele măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼M1

Articolul 17

Accesul la informații

În conformitate cu Directiva 2003/4/CE, se pun la dispoziția publicului deciziile privind alocarea de cote, informațiile privind activitățile bazate pe proiecte la care un stat membru participă sau permite entităților publice sau private să participe și rapoartele privind emisiile cerute în conformitate cu permisul de emisii de gaze cu efect de seră și care sunt deținute de autoritatea competentă.

▼B

Articolul 18

Autoritatea competentă

Statele membre iau măsurile administrative adecvate, inclusiv desemnarea autorității sau a autorităților competente adecvate, pentru aplicarea normelor prevăzute de prezenta directivă. În cazul în care sunt desemnate mai multe autorități competente, activitatea acestor autorități întreprinsă în conformitate cu prezenta directivă trebuie coordonată.

▼M1

Statele membre asigură în special coordonarea între interlocutorul lor desemnat pentru aprobarea activităților bazate pe proiecte în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) din Protocolul de la Kyoto și autoritatea lor națională desemnată pentru punerea în aplicare a articolului 12 din Protocolul de la Kyoto, care sunt desemnate în conformitate cu deciziile ulterioare adoptate în temeiul CCONUSC sau al Protocolului de la Kyoto.

▼M2

Articolul 18a

Statul membru de administrare

(1) Pentru un operator de aeronave, statul membru de administrare este:

(a) în cazul unui operator de aeronave cu o licență de operare valabilă, acordată de un stat membru în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CEE) nr. 2407/92 al Consiliului din 23 iulie 1992 privind licențele transportatorilor aerieni [1], statul membru care a acordat licența de operare operatorului în cauză; și

(b) în toate celelalte cazuri, statul membru cu cele mai multe emisii estimate atribuite aviației, provenite de la zborurile efectuate de operatorul de aeronave respectiv în anul de referință.

(2) În cazul în care, în primii doi ani ai oricăreia dintre perioadele menționate la articolul 3c, niciuna dintre emisiile din aviație rezultate din zborurile efectuate de către un operator de aeronave care se încadrează la alineatul (1) litera (b) din prezentul articol nu se atribuie statului său membru de administrare, operatorul de aeronave este transferat unui alt stat membru de administrare pentru perioada următoare. Noul stat membru de administrare este statul membru cu cantitatea cea mai mare de emisii estimate atribuite aviației provenind din zborurile efectuate de către respectivul operator de aeronave în cursul primilor doi ani ai perioadei anterioare.

(3) Pe baza celor mai fiabile informații disponibile, Comisia:

(a) publică, înainte de 1 februarie 2009, o listă a operatorilor de aeronave care au efectuat o activitate de aviație menționată în anexa I la 1 ianuarie 2006 sau după această dată, specificând statul membru de administrare pentru fiecare operator de aeronave, în conformitate cu alineatul (1); și

[1] JO L 240, 24.8.1992, p. 1.

▼M2

(b) actualizează această listă, înainte de data de 1 februarie a fiecărui an ulterior, pentru a include operatorii de aeronave care au întreprins ulterior o activitate de aviație menționată în anexa I.

(4) În conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2), Comisia poate elabora orientări privind administrarea operatorilor de aeronave, în temeiul prezentei directive, de către statele membre de administrare.

(5) În sensul alineatului (1), „an de referință” înseamnă, în ceea ce privește un operator de aeronave care a început să își desfășoare activitatea în Comunitate după 1 ianuarie 2006, primul an calendaristic de funcționare; în toate celelalte cazuri, înseamnă anul calendaristic care a început la 1 ianuarie 2006.

Articolul 18b

Asistență din partea Eurocontrol

Pentru a-și îndeplini obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3c alineatul (4) și articolului 18a, Comisia poate solicita asistența Eurocontrol sau a unei alte organizații relevante și poate încheia, în acest scop, orice acorduri corespunzătoare cu organizațiile în cauză.

▼B

Articolul 19

Registre

(1) Statele membre prevăd întocmirea și păstrarea unui registru pentru a asigura evidența exactă a emiterii, deținerii, transferului și a anulării cotelor. Statele membre pot păstra registrele lor în cadrul unui sistem consolidat, împreună cu unul sau mai multe alte state membre.

(2) Orice persoană poate deține cote. Registrul este accesibil publicului și conține evidențe separate în care sunt menționate cotele deținute de fiecare persoană pentru care sau de la care sunt emise sau transferate cote.

▼M3

(3) Pentru punerea în executare a prezentei directive, Comisia adoptă un regulament privind un sistem standardizat și securizat de registre sub formă de baze de date electronice standardizate care conțin elemente de date comune folosite la urmărirea emiterii, deținerii, transferului și anulării cotelor, pentru a asigura accesul publicului și confidențialitatea în mod corespunzător și pentru a garanta că nu se efectuează transferuri incompatibile cu obligațiile care decurg din Protocolul de la Kyoto. Regulamentul respectiv include, de asemenea, dispoziții privind utilizarea și identificarea URE și REC în sistemul comunitar și monitorizarea nivelului unei astfel de utilizări. Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼B

Articolul 20

Administratorul central

(1) Comisia desemnează un administrator central care păstrează un registru independent privind tranzacțiile în care înregistrează emiterea, transferul și anularea cotelor.

(2) Administratorul central efectuează un control automatizat asupra fiecărei tranzacții din registre prin intermediul registrului independent privind tranzacțiile pentru a se asigura că nu există neregularități legate de emiterea, transferul și anularea cotelor.

▼B

(3) În cazul în care în urma controlului automatizat sunt identificate neregularități, administratorul central informează statul membru sau statele membre în cauză, care nu înregistrează tranzacțiile respective și nici alte tranzacții ulterioare legate de cotele în cauză până la remedierea neregularităților.

Articolul 21

Raportarea de către statele membre

(1) În fiecare an, statele membre prezintă Comisiei un raport cu privire la aplicarea prezentei directive. ►M1 Acest raport acordă o atenție specială modalităților privind alocarea cotelor, folosirea de URE și de REC în sistemul comunitar, funcționarea registrelor, aplicarea orientărilor privind supravegherea și raportarea emisiilor, verificarea și problemele legate de respectarea dispozițiilor directivei și, după caz, regimul fiscal aplicat cotelor. ◄ Primul raport este trimis Comisiei până la 30 iunie 2005. Raportul este elaborat pe baza unui chestionar sau a unei plan elaborate de Comisie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 6 din Directiva 91/629/CEE. Chestionarul sau planul sunt trimise statelor membre cu cel puțin șase luni înainte de termenul prevăzut pentru prezentarea primului raport.

(2) Pe baza rapoartelor menționate la alineatul (1), Comisia publică un raport privind aplicarea prezentei directive în termen de trei luni de la primirea rapoartelor de la statele membre.

▼M1

(3) Comisia organizează un schimb de informații între autoritățile competente ale statelor membre privind problemele legate de acordarea cotelor, de folosirea URE și REC în sistemul comunitar, de funcționarea registrelor, de supravegherea, raportarea și verificarea emisiilor, precum și de respectarea prezentei directive.

Articolul 21a

Contribuții la activitățile de consolidare a capacităților

În conformitate cu CCONUSC, cu Protocolul de la Kyoto și cu orice decizie de aplicare ulterioară, Comisia și statele membre contribuie la activitățile de consolidare a capacităților țărilor în curs de dezvoltare și ale țărilor cu economie în tranziție pentru a le ajuta să profite din plin de AC și MDP într-un mod care să le susțină strategiile de dezvoltare durabilă și să încurajeze entitățile să se angajeze în elaborarea și punerea în aplicare de proiecte AC și MDP.

▼M3

Articolul 22

Modificări la anexa III

Comisia poate modifica anexa III, cu excepția criteriilor 1, 5 și 7, în perioada 2008-2012, ținând seama de rapoartele prevăzute la articolul 21 și de experiența dobândită în urma aplicării prezentei directive. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼B

Articolul 23

Comitetul

(1) Comisia este sprijinită de comitetul instituit prin articolul 8 din Decizia 93/389/CEE.

▼B

(2) În cazul trimiterilor la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din aceasta.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

▼M3

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

▼B

Articolul 24

Proceduri pentru includerea unilaterală a unor activități și gaze suplimentare

▼M3

(1) Ținând seama de toate criteriile relevante, în special de efectele asupra pieței interne, denaturările potențiale ale concurenței, integritatea ecologică a sistemului și fiabilitatea sistemului de monitorizare și raportare planificat, începând cu anul 2008, statele membre pot pune în aplicare comercializarea cotelor de emisie în conformitate cu prezenta directivă pentru:

(a) instalațiile care nu sunt enumerate în anexa I, cu condiția ca includerea unor astfel de instalații să fie aprobată de Comisie în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2); și

(b) activitățile și gazele cu efect de seră care nu sunt enumerate în anexa I, cu condiția ca includerea unor astfel de activități și gaze cu efect de seră să fie aprobată de Comisie. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

Începând cu anul 2005, statele membre pot aplica, în aceleași condiții, comercializarea cotelor de emisie pentru instalațiile care desfășoară activitățile enumerate în anexa I sub limitele de capacitate menționate în anexa respectivă.

▼B

(2) Cotele alocate pentru instalațiile care desfășoară astfel de activități sunt specificate în planul național de alocare prevăzut la articolul 9.

▼M3

(3) Comisia poate adopta, din proprie inițiativă sau la cererea unui stat membru, ghiduri privind monitorizarea și raportarea pentru emisiile rezultate din activități și instalații, precum și pentru gazele cu efect de seră care nu sunt enumerate în anexa I, în cazul în care monitorizarea și raportarea acestor emisii pot fi realizate cu suficientă acuratețe.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼B

(4) În cazul introducerii unor astfel de măsuri, revizuirile efectuate în temeiul articolului 30 au în vedere, de asemenea, necesitatea modificării anexei I în vederea includerii emisiilor rezultate din aceste activități în mod armonizat pe teritoriul Comunității.

Articolul 25

Legătura cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră

(1) Este necesar să fie încheiate acorduri cu țările terțe enumerate în anexa B la Protocolul de la Kyoto care au ratificat protocolul pentru a asigura recunoașterea reciprocă a cotelor în sistemul comunitar și în alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră în conformitate cu normele prevăzute la articolul 300 din tratat.

▼M3

(2) Atunci când a fost încheiat un acord menționat la alineatul (1), Comisia adoptă orice dispoziții necesare privind recunoașterea reciprocă a cotelor în temeiul acordului menționat anterior. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼M2

Articolul 25a

Măsuri adoptate de țările terțe pentru a reduce impactul aviației asupra schimbărilor climatice

(1) În cazul în care o țară terță adoptă măsuri de reducere a impactului pe care îl au asupra schimbărilor climatice zborurile care decolează din țara în cauză și aterizează pe teritoriul Comunității, Comisia, după consultarea țării terțe și a statelor membre în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1), analizează opțiunile disponibile pentru a asigura o interacțiune optimă între sistemul comunitar și măsurile dispuse de țara în cauză.

După caz, Comisia poate adopta modificări pentru a exclude zborurile care sosesc din țara terță în cauză din activitățile de aviație enumerate în anexa I sau pentru a prevedea orice alte modificări la activitățile de aviație enumerate în anexa I care sunt impuse de un acord încheiat în conformitate cu al patrulea paragraf. Respectivele măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

Comisia poate propune Parlamentului European și Consiliului oricare alte modificări la prezenta directivă.

După caz, Comisia poate face recomandări Consiliului în conformitate cu articolul 300 alineatul (1) din tratat privind începerea negocierilor în vederea încheierii unui acord cu țara terță în cauză.

(2) Comunitatea și statele membre continuă să depună eforturi pentru a se ajunge la un acord cu privire la măsurile globale de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră provenind din aviație. Din perspectiva unui astfel de acord, Comisia analizează dacă sunt necesare modificări la prezenta directivă, luând în considerare că aceasta se aplică operatorilor de aeronave.

▼B

Articolul 26

Modificarea Directivei 96/61/CE

La articolul 9 alineatul (3) din Directiva 96/91/CE se adaugă următoarele paragrafe:

▼B

„În cazul în care emisiile de gaz cu efect de seră dintr-o instalație sunt specificate în anexa I la Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (*) în legătură cu o activitate desfășurată în instalația respectivă, permisul include o valoare limită pentru emisii directe de astfel de gaz numai în cazul în care este necesar să se garanteze că nu este provocată o poluare locală semnificativă.

Pentru activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2003/87/CE, statele membre pot opta să nu impună cerințele privind randamentul energetic pentru unitățile de ardere sau pentru alte unități care emit dioxid de carbon la fața locului.

După caz, autoritățile competente modifică permisul în mod adecvat.

Cele trei paragrafe precedente nu se aplică instalațiilor care sunt excluse temporar din sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră din cadrul Comunității în conformitate cu articolul 27 din Directiva 2003/87/CE.

_____

(*) JO L 275, 25.10.2003, p. 32.”

Articolul 27

Excluderea temporară a anumitor instalații

(1) Statele membre pot solicita Comisiei excluderea temporară a instalațiilor din sistemul comunitar până la 31 decembrie 2007. Fiecare astfel de cerere conține o enumerare a tuturor acestor instalații și este publicată.

(2) În cazul în care, după evaluarea tuturor observațiilor prezentate de public privind cererea, Comisia decide, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (3), ca instalațiile:

(a) în conformitate cu politicile naționale, să își limiteze emisiile ca și cum ar face obiectul dispozițiilor prezentei directive;

(b) să facă obiectul unor cerințe de monitorizare, raportare și verificare echivalente cu cele prevăzute în temeiul articolelor 14 și 15 și

(c) să se supună unor sancțiuni cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 16 alineatele (1) și (4) în cazul neîndeplinirii cerințelor naționale,

aceasta prevede excluderea temporară a instalațiilor respective din sistemul comunitar.

Trebuie să se garanteze că piața internă nu este denaturată.

Articolul 28

Asocierea

(1) Statele membre pot permite operatorilor de instalații care realizează una dintre activitățile enumerate în anexa I să formeze o asociație de instalații care desfășoară aceeași activitate pe parcursul perioadei prevăzute la articolul 11 alineatul (1) și/sau pe parcursul primei perioade de cinci ani prevăzute la articolul 11 alineatul (2) în conformitate cu alineatele (2)-(6) din prezentul articol.

(2) Operatorii care desfășoară o activitate enumerată în anexa I și care doresc să formeze o asociație se adresează autorității competente, specificând instalațiile și perioada pentru care doresc să se asocieze și oferind dovezi privind faptul că obligațiile menționate la alineatele (3) și (4) pot fi îndeplinite de un administrator.

▼B

(3) Operatorii care doresc să formeze o asociație desemnează un administrator:

(a) căruia să îi fie eliberată întreaga cantitate de cote calculată pentru instalațiile operatorilor, prin derogare de la articolul 11;

▼M2

(b) care să fie responsabil de restituirea de cote, altele decât cele eliberate în temeiul capitolului II, egale cu emisiile totale din instalațiile asociate, prin derogare de la articolul 6 alineatul (2) litera (e) și articolul 12 alineatul (3); și

▼B

(c) căruia să i se interzică efectuarea unor transferuri ulterioare în cazul în care raportul unui operator nu a fost considerat satisfăcător în urma verificării în conformitate cu articolul 15 al doilea paragraf.

▼M2

(4) Administratorul este supus sancțiunilor aplicabile pentru încălcarea cerințelor de restituire a unei cantități suficiente de cote, altele decât cele eliberate în temeiul capitolului II, care să acopere emisiile totale din instalațiile asociate, prin derogare de la articolul 16 alineatele (2), (3) și (4).

▼B

(5) Un stat membru care dorește să permită formarea uneia sau mai multor asociații prezintă Comisiei cererea menționată la alineatul (2). Fără a aduce atingere dispozițiilor tratatului, Comisia poate respinge în termen de trei luni de la primire cererea care nu îndeplinește cerințele prezentei directive. Orice astfel de decizie este motivată. În cazul unei respingeri, statul membru poate permite asocierea numai dacă modificările propuse sunt acceptate de Comisie.

(6) În cazul în care administratorul nu se supune sancțiunilor prevăzute la alineatul (4), fiecare operator al instalațiilor din asociație răspunde în temeiul articolului 12 alineatul (3) și al articolului 16 pentru emisiile instalației sale.

Articolul 29

Forță majoră

(1) Pe parcursul perioadei prevăzute la articolul 11 alineatul (1), statele membre pot solicita Comisiei emiterea unor cote suplimentare pentru anumite instalații în cazuri de forță majoră. Comisia determină dacă se impune cazul de forță majoră și, în cazul justificării acestuia, autorizează emiterea de cote suplimentare și netransferabile de către statul membru respectiv operatorului instalațiilor în cauză.

(2) Comisia elaborează, fără a aduce atingere dispozițiilor tratatului, orientări conținând o descriere a circumstanțelor în care se impune cazul de forță majoră până la 31 decembrie 2003.

Articolul 30

Revizuirea și evoluțiile ulterioare

(1) Pe baza progresului înregistrat în monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră, Comisia poate prezenta o propunere Parlamentului European și Consiliului până la 31 decembrie 2004 privind modificarea anexei I pentru a include alte activități și emisii de alte gaze cu efect de seră enumerate în anexa II.

(2) Pe baza experienței acumulate în aplicarea prezentei directive și a progresului înregistrat în monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră și având în vedere evoluțiile din contextul internațional, Comisia elaborează un raport privind aplicarea prezentei directive în care evaluează:

▼B

(a) în ce mod și dacă este cazul ca anexa I să fie modificată pentru a include alte sectoare relevante, *inter alia* sectoarele industriei chimice, aluminiului și transporturilor, alte activități și emisii de alte gaze cu efect de seră enumerate în anexa II, în vederea continuării îmbunătățirii eficienței economice a sistemului;

(b) relația dintre comercializarea de cote de emisie în Comunitate și comercializarea internațională de drepturi de emisie care începe în 2008;

(c) continuarea armonizării metodei de alocare (inclusiv licitații pentru perioada de după 2012) și a criteriilor pentru planurile naționale de alocare prevăzute în anexa III;

▼M1

(d) utilizarea de credite provenite din activități bazate pe proiecte, inclusiv necesitatea de a armoniza utilizarea autorizată de URE și REC în sistemul comunitar;

▼B

(e) relația dintre comercializarea drepturilor de emisie și alte politici și măsuri aplicate la nivelul statelor membre și la nivelul Comunității, inclusiv fiscalitatea, care au aceleași obiective;

(f) dacă este adecvat să existe un singur registru comunitar;

(g) nivelul sancțiunilor pentru depășirea emisiilor, având în vedere, *inter alia*, inflația;

(h) funcționarea pieței cotelor, reglementând în special orice posibile perturbări ale pieței;

(i) modul de adaptare a sistemului comunitar pentru o Uniune Europeană extinsă;

(j) asocierea;

(k) posibilitatea practică de a dezvolta repere valabile pe întreg teritoriul Comunității ca bază pentru alocare, având în vedere cele mai bune tehnici disponibile și o analiză costuri-beneficii;

▼M1

(l) impactul mecanismelor bazate pe proiecte asupra țărilor gazdă, în special asupra obiectivelor lor de dezvoltare, în ceea ce privește aprobarea de activități bazate pe proiecte IJ și MDP privind realizarea de centrale hidroelectrice cu o capacitate de producție care depășește 500 MW și având efecte negative asupra mediului și societății; și folosirea ulterioară de REC și de URE provenite din aceste activități bazate pe proiecte privind realizarea de centrale hidroelectrice în sistemul comunitar;

(m) susținerea eforturilor de consolidare a capacității țărilor în curs de dezvoltare și a țărilor cu economie în tranziție;

(n) modalitățile și procedurile care reglementează adoptarea de către statele membre a activităților bazate pe proiecte naționale și alocarea de cote privind reducerile sau limitările emisiilor care rezultă din aceste activități începând cu 2008;

(o) dispozițiile tehnice privind caracterul temporar al creditelor și limita de 1 % pentru eligibilitate pentru exploatarea terenurilor, schimbarea exploatării terenurilor și activități bazate pe proiecte în silvicultură, prevăzute de Decizia 17/CP.7, precum și dispozițiile privind rezultatul evaluării riscurilor potențiale legate de utilizarea organismelor modificate genetic sau a speciilor străine potențial invadatoare în cadrul activităților bazate pe proiecte de împădurire și de reîmpădurire pentru a permite operatorilor să folosească REC și URE care rezultă din activități bazate pe proiecte de exploatare a terenurilor, schimbarea exploatării terenurilor și silvicultură în sistemul comunitar începând cu 2008, în conformitate cu deciziile adoptate în temeiul CCONUSC și al Protocolului de la Kyoto.

▼B

Comisia prezintă acest raport Parlamentului European și Consiliului până la 30 iunie 2006, însoțit de propuneri, după caz.

▼M1

(3) Înaintea fiecărei perioade prevăzute la articolul 11 alineatul (2), fiecare stat membru publică, în planul său național de alocare, folosirea de URE și de REC pe care o prevede, precum și procentajul alocării acordate fiecărei instalații pentru care operatorii sunt autorizați să folosească URE și REC în sistemul comunitar pentru perioada respectivă. Utilizarea totală de URE și REC este compatibilă cu obligațiile relevante care decurg din Protocolul de la Kyoto și din CCONUSC, precum și din deciziile adoptate în acest temei.

În conformitate cu articolul 3 din Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de supraveghere a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punerea în aplicare a Protocolului de la Kyoto ([1]), statele membre redactează, o dată la doi ani, un raport pentru Comisie pentru a explica în ce măsură acțiunile naționale constituie cu adevărat un element semnificativ al eforturilor întreprinse la nivel național și în ce măsură utilizarea mecanismelor bazate pe proiecte completează în mod real acțiunile naționale și pentru a defini raportul între ele, în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale Protocolului de la Kyoto și cu deciziile adoptate în acest temei. În conformitate cu articolul 5 din decizia menționată anterior, Comisia stabilește un raport cu acest subiect. În lumina acestui raport, Comisia face, după caz, propuneri, legislative sau de altă natură, care urmăresc să completeze dispozițiile adoptate de statele membre, pentru a asigura ca utilizarea mecanismelor bazate pe proiecte să fie complementară acțiunilor naționale desfășurate în cadrul Comunității.

▼M2

(4) Până la 1 decembrie 2014, pe baza monitorizării și a experienței dobândite în aplicarea prezentei directive, Comisia revizuiește funcționarea prezentei directive în ceea ce privește activitățile de aviație menționate în anexa I și, dacă este cazul, poate înainta propuneri Parlamentului European și Consiliului în temeiul articolului 251 din tratat. Comisia are în vedere în special:

(a) implicațiile și impactul prezentei directive asupra funcționării globale a sistemului comunitar;

(b) funcționarea pieței cotelor pentru aviație și în special orice posibile perturbări ale pieței;

(c) eficiența sistemului comunitar din punctul de vedere al protecției mediului și nivelul până la care ar trebui să fie redusă cantitatea totală a cotelor ce urmează să fie alocată operatorilor de aeronave conform articolului 3c, în funcție de obiectivele globale ale UE în ceea ce privește reducerea emisiilor;

(d) impactul sistemului comunitar asupra sectorului aviației, inclusiv chestiunile privind concurența, luând în considerare, în special, efectele politicilor privind schimbările climatice puse în aplicare pentru aviație în afara UE;

(e) continuarea rezervei speciale destinate operatorilor de aeronave, luând în considerare posibila convergență a ratei de creștere din industrie;

(f) impactul sistemului comunitar asupra dependenței structurale de transportul aerian specifică regiunilor insulare, a celor fără ieșire la mare, a regiunilor periferice și a regiunilor ultraperiferice ale Comunității;

(g) eventuala necesitate a includerii unui sistem de acces selectiv în vederea facilitării comercializării cotelor între operatorii de aeronave și operatorii de instalații, asigurându-se în același timp

([1]) JO L 49, 19.2.2004, p. 1.

▼M2

faptul că nicio tranzacție nu va avea ca rezultat un transfer net al cotelor de la operatorii de aeronave către operatorii de instalații;

(h) impactul pragurilor de excludere astfel cum sunt menționate în anexa I în termeni de masă maximă autorizată la decolare și de numărul de zboruri efectuate de un operator de aeronave pe an;

(i) impactul exceptării din sistem a anumitor zboruri efectuate în cadrul obligațiilor de serviciu public impuse în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2408/92 din 23 iulie 1992 privind accesul operatorilor de transport aerian comunitari la rutele aeriene intracomunitare ([1]);

(j) evoluțiile, în special potențialul pentru evoluțiile viitoare, în domeniul eficienței aviației și, în special, progresul în vederea realizării obiectivului Consiliului consultativ pentru cercetare în domeniul aeronauticii în Europa (ACARE) de a dezvolta și de a utiliza tehnologii care să poată reduce consumul de combustibil cu 50 % până în 2020 și dacă sunt necesare noi măsuri pentru a spori eficiența;

(k) progrese în domeniul înțelegerii științifice a impactului asupra schimbărilor climatice pe care îl au urmele de condensație și norii cirrus generați de aviație, în vederea propunerii unor măsuri de atenuare adecvate.

Comisia raportează ulterior Parlamentului European și Consiliului.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE

▼B

Articolul 31

Punerea în aplicare

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2003. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta. Comisia notifică celelalte state membre cu privire la aceste acte cu putere de lege și acte administrative.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă. Comisia informează celelalte state membre cu privire la aceasta.

Articolul 32

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 33

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

([1]) JO L 240, 24.8.1992, p. 8.

▼B

ANEXA I

▼M2

CATEGORIILE DE ACTIVITĂȚI CĂRORA LI SE APLICĂ PREZENTA DIRECTIVĂ

▼B

1. Instalațiile sau părțile de instalații utilizate pentru cercetare, dezvoltare și testare de produse și procese noi nu intră sub incidența prezentei directive.

2. Valorile prag indicate mai jos se referă în general la capacitățile de producție sau la randamente. În cazul în care un operator desfășoară mai multe activități încadrate la aceeași rubrică în aceeași instalație sau în același loc, capacitățile aferente acestor activități se însumează.

▼M2

De la 1 ianuarie 2012, sunt incluse toate zborurile care sosesc pe un aerodrom situat pe teritoriul unui stat membru căruia i se aplică tratatul sau pleacă de pe un astfel de aerodrom.

▼B

Activități	Gaze cu efect de seră
Activități în domeniul energetic	
Instalații de ardere cu o putere termică nominală mai mare de 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru deșeuri periculoase sau urbane)	Dioxid de carbon
Rafinării de ulei mineral	Dioxid de carbon
Cuptoare de cocs	Dioxid de carbon
Producerea și prelucrarea metalelor feroase	
Instalații de prăjire sau sinterizare a minereului metalic (inclusiv a minereului cu conținut de sulf)	Dioxid de carbon
Instalații pentru producerea fontei sau oțelului (topire primară sau secundară) inclusiv instalații pentru turnare continuă, cu o capacitate de producție mai mare de 2,5 tone pe oră	Dioxid de carbon
Industria mineralelor	
Instalații pentru producerea clincherului de ciment în cuptoare rotative cu o capacitate de producție mai mare de 500 tone pe zi sau a varului nestins în cuptoare rotative cu o capacitate de producție mai mare de 50 tone pe zi sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție mai mare de 50 tone pe zi	Dioxid de carbon
Instalații pentru fabricarea sticlei, inclusiv a fibrei de sticlă, cu o capacitate de topire mai mare de 20 tone pe zi	Dioxid de carbon
Instalații pentru fabricarea produselor ceramice prin ardere, în special a țiglelor, cărămizilor, cărămizilor refractare, dalelor, plăcilor de gresie sau faianță, cu o capacitate de producție mai mare de 75 tone pe zi, și/sau cu o capacitate a cuptoarelor mai mare de 4 m^3 și cu o densitate de încărcare pentru fiecare cuptor mai mare de 300 kg/m^3	Dioxid de carbon

▼B

Activități	Gaze cu efect de seră
Alte activități	
Instalații industriale pentru producerea de	Dioxid de carbon
(a) celuloză din lemn sau alte materiale fibroase	
(b) hârtie și carton, având o capacitate de producție mai mare de 20 tone pe zi	Dioxid de carbon

▼M2

Aviație	
Zborurile care pleacă de pe un aerodrom situat pe teritoriul unui stat membru căruia i se aplică dispozițiile tratatului sau sosesc pe un astfel de aerodrom.	Dioxid de carbon
Această activitate nu include:	
(a) zborurile efectuate exclusiv pentru transportul unui monarh în funcție și al rudelor sale apropiate, al șefilor de stat, al șefilor de guvern și al miniștrilor provenind din țări care nu sunt state membre, aflați în misiune oficială, cu condiția ca o astfel de situație să fie dovedită prin indicatorul corespunzător al statutului zborului în planul de zbor;	
(b) zboruri militare efectuate cu aeronave militare și zboruri ale serviciilor de vamă și de poliție;	
(c) zboruri legate de misiuni de căutare și salvare, zboruri ale serviciilor de pompieri, zboruri umanitare și zboruri ale serviciilor medicale de urgență autorizate de către autoritățile competente corespunzătoare;	
(d) orice zboruri efectuate exclusiv în conformitate cu regulile de zbor la vedere definite în anexa 2 la Convenția de la Chicago;	
(e) zborurile care se încheie pe aerodromul de unde a decolat aeronava și în timpul cărora nu au avut loc aterizări intermediare;	
(f) zborurile de instruire efectuate exclusiv în scopul obținerii unei licențe sau a unei calificări, în cazul personalului navigant de conducere, dacă acest lucru este dovedit printr-o indicație corespunzătoare în planul de zbor, cu condiția ca scopul zborului să nu fie transportul de pasageri și/sau de marfă sau poziționarea sau transportul aeronavei;	
(g) zboruri efectuate exclusiv în scopul cercetării științifice sau în scopul verificării, al testării sau al certificării aeronavei sau a echipamentului de bord sau de sol;	
(h) zborurile efectuate de aeronave cu o masă maximă certificată la decolare mai mică de 5 700 kg;	
(i) zborurile efectuate în cadrul obligațiilor de serviciu public impuse în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2408/92 pe rutele din regiunile ultraperiferice, astfel cum sunt menționate la articolul 299 alineatul (2) din tratat, sau pe rutele unde capacitatea oferită nu depășește 30 000 de locuri pe an; și	
(j) zborurile care, cu excepția acestei litere, s-ar încadra în această activitate, efectuate	

▼M2

Activități	Gaze cu efect de seră
de un operator de transport aerian comercial care efectuează fie: — mai puțin de 243 zboruri pe perioadă, timp de trei perioade consecutive de câte patru luni; fie — zboruri al căror total de emisii anuale este mai scăzut de 10 000 de tone pe an. Zborurile efectuate exclusiv pentru transportul, în misiuni oficiale, al unui monarh în funcție și al rudelor sale apropiate, al șefilor de stat, al șefilor de guvern și al miniștrilor unui stat membru nu pot fi excluse în temeiul prezentei litere.	

▼B

ANEXA II

GAZELE CU EFECT DE SERĂ MENȚIONATE LA ARTICOLELE 3 ȘI 30

Dioxid de carbon (CO_2)

Metan (CH_4)

Oxid azotos (N_2O)

Hidrofluorocarburi (HFCs)

Perfluorocarburi (PFCs)

Hexafluorură de sulf (SF_6)

▼B

ANEXA III

CRITERIILE PENTRU PLANURILE NAȚIONALE DE ALOCARE MENȚIONATE LA ARTICOLELE 9, 22 ȘI 30

1. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate pentru perioada în cauză este în conformitate cu obligațiile statului membru privind limitarea emisiilor în conformitate cu Decizia 2002/358/CE și cu Protocolul de la Kyoto, având în vedere, pe de-o parte, proporția din totalitatea emisiilor pe care aceste cote le reprezintă în comparație cu emisiile din surse care nu sunt reglementate prin prezenta directivă și, pe de altă parte, politicile naționale în domeniul energiei, și este necesar să fie în conformitate cu sistemul național privind modificările climatice. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate nu este mai mare decât ceea ce este considerat necesar pentru aplicarea strictă a criteriilor prezentei anexe. Înainte de 2008, această cantitate se va conforma intenției statelor membre de realizare sau depășire a obiectivului său în temeiul Directivei 2002/358/CE și al Protocolului de la Kyoto.

2. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate este în conformitate cu evaluarea situației curente și anticipate înregistrate în vederea asigurării contribuției statelor membre la îndeplinirea angajamentelor Comisiei asumate în temeiul Deciziei 93/389/CEE.

3. Cantitățile de cote care urmează să fie alocate sunt în conformitate cu potențialul de reducere a emisiilor, inclusiv cu potențialul tehnic, al activităților reglementate de prezentul sistem. Statele membre pot distribui cotele pe baza mediei emisiilor de gaze cu efect de seră în funcție de produsele aferente fiecărei activități și de progresul realizabil la nivelul fiecărei activități.

4. Planul este conform cu celelalte instrumente legislative și de politici comunitare. Este necesar să fie avute în vedere creșterile de emisii care nu pot fi evitate care rezultă din noile cerințe legislative.

5. În conformitate cu cerințele din tratat, în special articolele 87 și 88, planul nu face discriminare între societăți sau sectoare astfel încât să favorizeze în mod nejustificat anumite întreprinderi sau activități.

6. Planul conține informații privind modul în care noii intrați vor putea începe să participe în cadrul sistemului comunitar din statul membru în cauză.

7. Planul poate include acțiuni întreprinse într-un stadiu incipient și conține informații privind modul în care acțiunile de acest tip sunt luate în considerare. La elaborarea planurilor naționale de alocare, statele membre pot utiliza repere derivate din documente de referință privind cele mai bune tehnologii disponibile, iar aceste repere pot include un element legat de includerea acțiunilor întreprinse într-un stadiu incipient.

8. Planul conține informații privind modul în care sunt luate în considerare tehnologiile ecologice, inclusiv tehnologiile eficiente din punct de vedere energetic.

9. Planul conține dispoziții privind exprimarea observațiilor de către public și să conțină informații privind modul în care aceste observații sunt luate în considerare înainte de adoptarea unei decizii privind alocarea cotelor.

10. Planul conține o listă a instalațiilor reglementate prin prezenta directivă însoțită de cantitățile de cote care se intenționează să fie alocate fiecăreia dintre acestea.

11. Planul poate conține informații privind modul în care va fi luată în considerare concurența din țări și entități nemembre ale Uniunii.

▼M1

12. Planul stabilește cantitatea maximă de REC și URE pe care operatorii o pot utiliza în sistemul comunitar, sub forma unui procentaj din alocarea de cote acordate pentru fiecare instalație. Acest procentaj este conform cu obligațiile statelor membre care decurg din Protocolul de la Kyoto și cu deciziile adoptate în temeiul CCONUSC sau al Protocolului de la Kyoto.

▼B

ANEXA IV

PRINCIPIILE DE MONITORIZARE ȘI RAPORTARE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 14 ALINEATUL (1)

▼M2

PARTEA A – Monitorizarea și raportarea emisiilor din instalațiile staționare

▼B

Monitorizarea emisiilor de dioxid de carbon

Emisiile se monitorizează fie pe baza calculelor, fie pe baza măsurătorilor.

Calculul

Calcularea emisiilor se realizează după formula:

Date privind activitatea × factor de emisie × factor de oxidare

Datele privind activitatea (combustibil utilizat, rata de producție etc.) se monitorizează pe baza datelor privind aprovizionarea sau pe bază de măsurători.

Se utilizează factorii de emisie acceptați. Pentru toți combustibilii se acceptă factori de emisie specifici activității. Se acceptă factori impliciți pentru toți combustibilii, cu excepția celor necomerciali (combustibili din deșeuri precum anvelope și gaze din procese industriale). Se vor elabora în continuare valori implicite pentru stratul de cărbuni și valori implicite specifice UE sau specifice țărilor pentru gaz natural. Pentru produsele de rafinărie sunt acceptate valorile implicite IPCC. Factorul de emisie pentru biomasă este zero.

În cazul în care factorul de emisie nu ia în considerare faptul că o parte din carbon nu este oxidat, se utilizează un factor suplimentar de oxidare. În cazul în care s-au calculat factori de emisie specifici activităților care iau în considerare oxidarea, nu este necesară utilizarea unui factor suplimentar de oxidare.

Se folosesc factorii impliciți de oxidare elaborați în temeiul Directivei 96/61/CE, cu excepția cazurilor în care operatorul poate demonstra că factorii specifici activității sunt mai exacți.

Se efectuează calcule separate pentru fiecare activitate, instalație și pentru fiecare combustibil.

Măsurări

Măsurarea emisiilor se realizează prin metode standardizate sau acceptate și se coroborează cu un calcul ajutător al emisiilor.

Monitorizarea emisiilor de alte gaze cu efect de seră

▼M3

Se folosesc metode standardizate sau acceptate, elaborate de Comisie în colaborare cu toate părțile interesate relevante. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

▼B

Raportarea emisiilor

Fiecare operator include următoarele informații în raportul privind o instalație:

A. Date de identificare a instalației, inclusiv:

— numele instalației;

— adresa acesteia, inclusiv codul poștal și țara;

— tipul și numărul de activități prevăzute în anexa I desfășurate în instalație;

— adresa, numărul de telefon, de fax și adresa de poștă electronică ale unei persoane de contact și

— numele proprietarului instalației și al societății mamă.

▼B

B. Pentru fiecare activitate din anexa I desfăşurată în locul pentru care se calculează emisiile:

— date privind activitatea;

— factori de emisie;

— factori de oxidare;

— emisii totale şi

— gradul de incertitudine.

C. Pentru fiecare activitate din anexa I desfăşurată în locul pentru care se măsoară emisiile:

— emisii totale;

— informaţii privind fiabilitatea metodelor de măsurare şi

— gradul de incertitudine.

D. Pentru emisiile din arderi, raportul include, de asemenea, factorul de oxidare, cu excepţia cazurilor în care oxidarea a fost luată în considerare la elaborarea unui factor de emisie specific activităţii.

Statele membre iau măsuri pentru coordonarea cerinţelor de raportare cu orice alte cerinţe de raportare existente pentru a reduce la minimum sarcinile societăţilor privind raportarea.

▼M2

PARTEA B – Monitorizarea şi raportarea emisiilor provenite din activităţi de aviaţie

Monitorizarea emisiilor de dioxid de carbon

Emisiile sunt monitorizate prin calcul. Calcularea emisiilor se realizează după formula:

Consum de combustibil × factor de emisie

Consumul de combustibil include combustibilul consumat de unitatea auxiliară de putere. Consumul real de combustibil pentru fiecare zbor este folosit ori de câte ori este posibil şi se calculează după formula:

Cantitatea de combustibil din rezervoarele aeronavei după terminarea alimentării cu combustibil pentru zborul respectiv – cantitatea de combustibil din rezervoarele aeronavei după alimentarea pentru zborul următor + cantitatea de combustibil alimentat pentru zborul următor.

Dacă datele reale privind consumul de combustibil nu sunt disponibile, se foloseşte o metodă standard, pe niveluri, pentru a estima consumul de combustibil pe baza celor mai fiabile informaţii disponibile.

Se folosesc factorii standard de emisie din liniile directoare IPCC pentru inventariere din 2006 sau actualizările ulterioare ale respectivelor linii directoare, cu excepţia cazului în care factorii de emisie specifici activităţii, identificaţi de laboratoare acreditate independente care folosesc metode analitice acceptate, sunt mai exacţi. Factorul de emisie pentru biomasă este zero.

Pentru fiecare zbor şi combustibil în parte se efectuează un calcul separat.

Raportarea emisiilor

Fiecare operator de aeronave include în raportul prezentat în conformitate cu dispoziţiile articolului 14 alineatul (3) următoarele informaţii:

A. Informaţii de identificare a operatorului de aeronave, inclusiv:

— denumirea operatorului de aeronave;

— statul membru de administrare;

— adresa, inclusiv codul poştal şi ţara şi, în cazul în care este diferită, adresa de contact din statul membru de administrare;

— numerele de înregistrare ale aeronavelor şi tipurile de aeronave folosite, în perioada care face obiectul raportului, pentru a efectua activităţile de aviaţie enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei;

▼M2

— numărul și autoritatea emitentă a certificatului de operator aerian și licența de operare pe baza cărora efectuează activitățile de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei;

— adresa, numărul de telefon, numărul de fax și adresa electronică ale unei persoane de contact; precum și

— denumirea proprietarului aeronavei.

B. Pentru fiecare tip de combustibil pentru care se calculează emisiile:

— consumul de combustibil;

— factorul de emisie;

— emisiile cumulate totale, provenite de la toate zborurile efectuate în perioada care face obiectul raportului, ce se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei;

— emisii cumulate provenite de la:

— toate zborurile efectuate în perioada care face obiectul raportului, care se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei, care au avut ca punct de plecare un aerodrom situat pe teritoriul unui stat membru, iar ca punct de sosire un aerodrom situat pe teritoriul aceluiași stat membru;

— toate celelalte zboruri efectuate în perioada care face obiectul raportului, ce se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei;

— emisiile cumulate provenite de la toate zborurile efectuate în perioada care face obiectul raportului, ce se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei și care:

— au avut ca punct de plecare fiecare stat membru; și

— au sosit în fiecare stat membru dintr-o țară terță;

— gradul de incertitudine.

Monitorizarea datelor tonă-kilometru în sensul articolelor 3e și 3f

Pentru cererile de alocare a cotelor în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) sau cu articolul 3f alineatul (2), volumul activităților de aviație se calculează în tone-kilometri, după următoarea formulă:

tone-kilometri = distanța × sarcina utilă

unde:

„distanță” înseamnă distanța ortodromică între aerodromul de plecare și cel de sosire plus un factor suplimentar fix de 95 km; și

„sarcină utilă” înseamnă masa totală a mărfurilor, a poștei și a pasagerilor transportați.

Pentru calculul sarcinii utile:

— numărul de pasageri este numărul de persoane aflate la bord, cu excepția membrilor echipajului;

— un operator de aeronave poate opta să aplice fie masa standard, fie masa reală a pasagerilor și a bagajelor de cală înregistrate în documentația privind masa și centrajul pentru zborurile relevante sau o valoare standard de 100 kg pentru fiecare pasager și bagajul său înregistrat.

Raportarea datelor tonă-kilometru în sensul articolelor 3e și 3f

Fiecare operator de aeronave introduce următoarele informații în cererea pe care o depune în temeiul articolului 3e alineatul (1) sau al articolului 3f alineatul (2):

A. Informații de identificare a operatorului de aeronave, inclusiv:

— denumirea operatorului de aeronave;

— statul membru de administrare;

— adresa, inclusiv codul poștal și țara și, în cazul în care este diferită, adresa de contact din statul membru de administrare;

▼M2

— numerele de înregistrare ale aeronavelor și tipurile de aeronave folosite, în anul care face obiectul raportului, pentru a efectua activitățile de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei;

— numărul și autoritatea emitentă a certificatului de operator aerian și licența de operare pe baza căreia efectuează activitățile de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operator de aeronave;

— adresa, numărul de telefon, numărul de fax și adresa electronică ale unei persoane de contact; precum și

— denumirea proprietarului aeronavei.

B. Date tonă-kilometru:

— numărul de zboruri pe aerodromuri pereche;

— numărul de pasageri-kilometru pe aerodromuri pereche;

— numărul de tone-kilometru pe aerodromuri pereche;

— metoda aleasă pentru calculul masei pasagerilor și a bagajelor de cală;

— numărul total de tone-kilometru pentru toate zborurile efectuate în cursul anului care face obiectul raportului și care se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I, pentru care este operatorul aeronavei.

▼B

ANEXA V

CRITERIILE PENTRU VERIFICARE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 15

▼M2

PARTEA A – Verificarea emisiilor provenite din instalațiile staționare

▼B

Principii generale

1. Sunt verificate emisiile rezultate din fiecare dintre activitățile enumerate în anexa I.

2. Procesul de verificare include evaluarea raportului în temeiul articolului 14 alineatul (3) și a monitorizării de pe parcursul anului anterior. Verificarea abordează fiabilitatea, credibilitatea și acuratețea sistemelor de monitorizare și datele și informațiile raportate cu privire la emisii, în special:

   (a) datele privind activitățile care au fost incluse în raport, precum și măsurările și calculele conexe;

   (b) selectarea și utilizarea factorilor de emisie;

   (c) calculele care au condus la determinarea emisiilor generale și

   (d) în cazul în care se folosesc măsurări, cât de adecvate sunt alegerea și modul de utilizare a metodelor de măsurare.

3. Emisiile raportate pot fi validate numai dacă există date și informații fiabile și credibile care permit determinarea emisiilor cu un grad ridicat de siguranță. Un grad ridicat de certitudine presupune demonstrarea de către operator a următoarelor aspecte:

   (a) că datele raportate nu conțin neconcordanțe;

   (b) că datele au fost colectate în conformitate cu standardele științifice aplicabile și

   (c) că înregistrările relevante privind instalația sunt complete și coerente.

4. Verificatorul are drept de acces în toate zonele și la toate înregistrările legate de subiectul verificării.

5. Verificatorul ține seama de faptul că instalația este sau nu înregistrată în cadrul Sistemului comunitar de management și audit ecologic (SGEA).

Metodologie

Analiza strategică

6. Verificarea se bazează pe o analiză strategică a tuturor activităților desfășurate în instalație. În acest scop verificatorul trebuie să aibă o vedere de ansamblu asupra tuturor activităților și asupra importanței acestora în ceea ce privește emisiile.

Analiza procesului

7. Verificarea informațiilor prezentate se realizează, după caz, în locul în care se află instalația. Verificatorul recurge la controale prin sondaj pentru a determina fiabilitatea datelor și informațiilor raportate.

Analiza riscului

8. Verificatorul supune evaluării toate sursele de emisii din instalație pentru a determina fiabilitatea datelor privind fiecare sursă care contribuie la totalul emisiilor din instalația în cauză.

9. Pe baza acestei analize, verificatorul identifică explicit acele surse care prezintă un grad ridicat de risc de eroare și alte aspecte ale procedurii de monitorizare și raportare care este posibil să contribuie la apariția unor erori în determinarea emisiilor generale. Este vorba în special de alegerea factorilor de emisie și de calculele necesare pentru a determina nivelul emisiilor din surse individuale. Este acordată o atenție specială surselor care prezintă un risc ridicat de eroare și aspectelor din cadrul procedurii de monitorizare menționate anterior.

▼B

10. Verificatorul ia în considerare orice metode eficiente de control al riscului aplicate de operator în vederea reducerii la minimum a gradului de incertitudine.

Raportul

11. Verificatorul pregătește un raport privind procesul de validare în care menționează dacă raportul în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) este satisfăcător. Raportul specifică toate aspectele relevante pentru activitatea desfășurată. Verificatorul poate declara că raportul în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) este satisfăcător în cazul în care, în opinia sa, declarațiile cu privire la emisiile totale nu prezintă erori semnificative.

Cerințele minime privind competența verificatorului

12. Verificatorul este independent de operator, își desfășoară activitățile cu profesionalism și obiectivitate și înțelege:

(a) dispozițiile prezentei directive, precum și standardele și indicațiile relevante adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 14 alineatul (1);

(b) actele cu putere de lege și actele administrative relevante pentru activitățile care fac obiectul verificării și

(c) generarea tuturor informațiilor privind fiecare sursă de emisie din instalație, în special privind colectarea, măsurarea, calcularea și raportarea datelor.

▼M2

PARTEA B – Verificarea emisiilor provenite din activități de aviație

13. Principiile generale și metodologia stabilite în prezenta anexă se aplică verificării rapoartelor de emisii provenite de la zborurile care se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I.

În acest sens:

(a) la punctul 3, trimiterea la operator se interpretează ca trimitere la un operator de aeronave, iar la litera (c) a respectivului punct, trimiterea la instalație se interpretează ca trimitere la aeronava utilizată la efectuarea activităților de aviație care fac obiectul raportului;

(b) la punctul 5, trimiterea la instalație se interpretează ca trimitere la operatorul de aeronave;

(c) la punctul 6, trimiterea la activitățile desfășurate în instalație se interpretează ca trimitere la activitățile de aviație care fac obiectul raportului, întreprinse de operatorul de aeronave;

(d) la punctul 7, trimiterea la locul instalației se interpretează ca trimitere la locurile folosite de operatorul de aeronave pentru a întreprinde activitățile de aviație care fac obiectul raportului;

(e) la punctele 8 și 9, trimiterile la sursele de emisii din instalație se interpretează ca trimiteri la aeronava de care răspunde operatorul de aeronave; precum și

(f) la punctele 10 și 12, trimiterile la operator se interpretează ca trimiteri la un operator de aeronave.

Dispoziții suplimentare privind verificarea rapoartelor de emisie din sectorul aviației

14. Verificatorul se asigură în special că:

(a) s-a ținut seama de toate zborurile care intră sub incidența unei activități de aviație enumerate în anexa I. În cadrul acestei responsabilități, verificatorul dispune de informații privind orarul și de alte informații de trafic ale operatorului de aeronave, inclusiv de informațiile obținute de la Eurocontrol la cererea respectivului operator;

(b) există o coerență globală a datelor privind consumul cumulat de combustibil și a datelor privind combustibilul achiziționat sau furnizat prin altă metodă aeronavei care efectuează activitatea de aviație.

▼M2

Dispoziții suplimentare privind verificarea datelor tonă-kilometru prezentate în sensul articolelor 3e și 3f

15. Principiile generale și metodologia de verificare a rapoartelor privind emisiile în temeiul articolului 14 alineatul (3) menționate în prezenta anexă se aplică, de asemenea, după caz, la verificarea datelor tonă-kilometru din aviație.

16. În special, verificatorul se asigură că, în cererea operatorului în cauză, depusă în conformitate cu articolul 3e alineatul (1) și articolul 3f alineatul (2), au fost luate în considerare numai zborurile efectiv efectuate și care se încadrează în categoria activităților de aviație enumerate în anexa I de care este responsabil operatorul de aeronave. În cadrul acestei responsabilități, verificatorul dispune de informații privind traficul operatorului de aeronave, inclusiv de informațiile obținute de la Eurocontrol la cererea respectivului operator. De asemenea, verificatorul se asigură că sarcina utilă declarată de operatorul de aeronave corespunde înregistrărilor privind sarcinile utile, păstrate de operatorul în cauză în scopul asigurării siguranței zborului.